

opusdei.org

Prelaadi kiri (jaanuar 2010)

Kristuse sündimine toob meile uueks aastaks kaasa ülesande, teistele inimestele Kristust näidata ja kiriku õpetust edasi anda. Sellest kirjutab Piiskop Echevarria oma 2010. aasta esimeses kirjas.

13.01.2010

Minu armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Möödunud päevadel pani kirik meid jälle Petlemma teed käima, et seal

Kristuse poole palvetada ja teda tänada. Sellel esimesel Jõulunädalal keerles kõik tema ümber. Teised selle stseeni tegelased – eelkõige Maarja ja Joosep – jäid tahaplaanile, sest peategelaseks on meie Issand, Igavese Isa Poeg – Valgus valgusest, Tõeline Jumal ja Tõeline inimene -, kes meie eest ja meie pärast inimeseks sai. Nüüd aga, uue aasta alguses, oleme kutsutud ka teisi Jõulutegelasi vaatlema: eelkõige loomulikult Pühimat Neitsi Maarjat; ja seejärel temast lahutamatu püha Joosepit.

Täna, Neitsi Maarja Suurpühal, täitub meie süda rõõmu ja imestusega, kui pöördume selle kutsega oma Kuninganna poole - kes on kõigi armude alus ja juur - millega Kõigevägevam rikkaliku kingituse tegi ja teda igaveseks oma Poja inimlikuks Emaks valis. ”Seepärast on ta pärispatuta saadud, armastusväärne, igavene Neitsi, kes

on ihu ja hingega taevasse võetud, kes on kroonitud kogu loodu kuningannaks, kõigi inglite ja pühakute üle valitseb. Ainuüksi Jumal on temast suurem.”[1]

Jumal on nii soovinud, nii õpetab kirik ja nii usume meie, kristlased.” Siin ei ole liialdamisohtu,” ütleb püha Josemaria, ”mitte kunagi ei suuda me piisavalt sügavale selle seletamatu saladuse sisemusse tungida; mitte kunagi ei suuda me piisavalt oma Ema selle eest tänada, et ta on võimaldanud meile seda lähedust Pühima Kolmainsusega.”[2]

Tänane päev annab meile suurepärase võimaluse Maarjaga jälle uuesti lapsena suhelda ja talle emaliku hoolitsuse eest tänu avaldada. Maarja viib alati Jeesuse juurde, nagu juhtus ka idamaa tegelastega, Kolme Kuningaga, keda täht Petlemma juhatas ja kes seal vastsündinud Lunastaja ees

palvetasid. Ja kus nad ta leidsid? Evangelist Matteus jutustab seda väga lihtsalt: *ja majja sisse astudes nägid nad last koos Maarja, tema emaga, ja kummardasid teda tema ette maha heites, avasid oma aarded ning andsid talle kinke: kulda, viirukit ja mürri.* [3] Kas püüame rohkem Maarjale kuuluda, et võiksime rohkem Jumala omad olla? Kas kordame järjekindlalt meie Isa sõnu: "Jumala Ema ja meie Ema!?"

Täna algab teine osa Jõuluajast, kus on jälle keskpunktis Kristus, kes nüüd aga toob meie ette oma inimesekssaamise ja sündimise tähenduse. Meile näidatakse mitmel viisil, et Jumal võttis meie loomuse, et selle kaudu kõik mehed ja naised Jumala poegadeks ja tütardeks saaksid. See on *suur rõõm*, mis ingle kuulutamisega *kogu rahvale* osaks saama pidi; ta ei tulnud mitte ainult Iisraeli majja vaid kohtuma kogu inimkonnaga, keda Jumal Kirikus,

kui Kristuse Müstilises Ihus, kokku kutsuda tahab. Seda ennustas Prohvet juba palju sajandeid tagasi, kui ta kirjutas:” *Tõuse, paista, sest sinu valgus tuleb ja Issanda auhiilgus koidab su kohal. Sest vaata, pimedus katab maad ja pilkane pimedus rahvaid, aga sinu kohal koidab Issand ja sinu kohal nähakse tema auhiilgust. Ja rahvad tulevad su valguse juurde ning kuningad paistuse juurde, mis sinust kumab. Tõsta oma simad ja vaata ringi: kõik nad kogunevad ja tulevad su juurde; su pojad tulevad kaugelt, su tütreid kantakse kätel. Siis sa näed ja särad rõõmust, su süda põksub ja avardub, kui su poole pöördub mere ohtrus ja su juurde tuleb rahvaste rikkus. Sind katab kaamelite hulk, Midjani ja Eefa noored kaamlid; kõik tulevad Sebast, kannavad kulda ja viirukit ning kuulutavad Issanda kiiduväärsust.”*

[5]

See Prohveti ettekuulutus sai teoks, kui "üks täht kolme idamaa kuningat juhatas, et nad Taeva ja Maa Kuninga ära tunneksid ja Teda kummardaksid. "Kuulekus sellele tähele", ütleb Leo Suur, "kutsub meid nende sõnakuulelikkust jäljendama, et ka meist saaksid võimaluse korral selle Armu teenrid, kes kogu inimkonda Kristuse juurde kutsuvad.

Issanada Ilmumise Püha on kõigi inimeste püha, sest see näitab, et kõik inimesed ja rahvad on kutsutud olema osa jumalarahvast. Sellega seoses heliseb kutse kristlaste vastutusele, millega Jumal arvastada tahab, et rõõmusõnumit maailma äärteni kanda. Kuulakem veelkord, mida ütleb Paavst Leo Suur: "Sellest innustusest tiivustatuna, peaksite püüdma teineteisele kasulikud olla, et valguse lastena (Ef 5, 8) elada selles Jumala Riigis, kuhu jõutakse õige usu ja heade tegude kaudu." [7]

”Selle saladuse avaldamisest ja Kristuse tegelikus saamisest on möödunud kakskümmend sajandit, kuid Tema ülesanne ei ole veel lõpule viidud[8],” ütleb Püha Isa, Kiriku sõnum teostub järjekindlalt kuni aegade lõpuni, sest iga ajalooline epohh, iga maa, iga uus generatsioon tuleb Kristuse juurde viia. Tarkade saabumise stseen on alati aktuaalne. Sellest perspektiivist vaadatuna küsib Paavst Benediktus XVI: ”Kui kaugel on veel täna Kristus, ” *lumen gentium* ”, rahvaste valgus? Kui kaugemale – kui seda niimoodi õelda võib – on jõudnud inimeste teekond Tema juurde? Kas see on edusammude või tagasikäigu faasis? Ja edasi: kes on tänapäeval need teenäitajad? Kuidas võime me praeguse maailma mõtlemise juures neile saladuslikele Evangeeliumi tegelastele osutada? [9]

Vastus sellele küsimusele on iga kristlase käes. Kõik sõltub Jumala

armust; ja samal ajal sõltub kõik sellest, kuidas meie, kes me Kristust järgime, Issanda tallatud radu edasi tallame, mida iga põlvkonna usklikud, Apostlid ja pühad naised esimestest tundidest kuni tänaseni on süvendanud. Kas ei tee teid rõõmsaks mõte, et Jumal vaatamata meie isiklikele nõrkustele igaühega meist arvestab, nii, et kuni maailma ääreni kuulutataks kord Evangeeliumit?

Tänapäeval peaksid esmajoones teatud valdkonnad Kristuse õpetusest läbi imbuma. Kõigepealt valitsejad, teadlased ja uurijad, kõik need, kes avalikku arvamust kujundavad – ja tegelikult on see kõigile meestele ja naistele – meile kõigile hädavajalik, Jeesuse häält kuulata ja sellele järgneda. Palugem Jumalat alandlikult, innukalt ja usaldusega, et ta igale mõistusele ja igale südamele oma valguse avaks. Peaksime ka tänapäeval ütlema: *Me*

nägime tema tähte tõusmas ja oleme tulnud teda kummardama [10] Me teeme nii, kui meie, kes me Kristusesse usume, tõelises sõpruses teda kohtame, kui see meile meeldib ja me mõistame, palvele ja ohvrile toetudes inimlikult sümpaatsed olla ja teda kõige hea eest tänada.

”Mis paneb meid Tarkade käitumise juures alati kõige rohkem imestama”, annab Paavst Benediktus XVI mõtlemisainet, ” on see, et nad laskusid põlvili ühe lihtsa väikese lapse ees, kes oli oma ema kätel ja kummardasid teda, mitte uhkes kuningalossis vaid väikeses armetus hütikeses Petlemmas.(Mt 2, 11) Kuidas oli see võimalik? Mis veenis Tarku, et see lapsuke oli ”Juutide Kuningas”, kõigi rahvaste kuningas. Kindlasti oli selleks täht, mida nad olid näinud, mis oli tõusnud ja täpselt selle paiga kohal seisis, kus lapsuke asetses.(Mt 2,9). Kuid ka tähest ei oleks piisanud, kui

Tähetargad ei oleks olnud isikud, kes sisemiselt tõele avatud olid. Erinevalt kuningas Herodesest, keda huvitasid ainult isiklik võim ja rikkus, seadsid Tähetargad sammud oma eesmärgi poole ja kui nad selle leidsid, käitusid nad – kuigi olid ise haritud inimesed – nagu Petlemma karjased: nad tundsid ära märgi ja kummardasid lapsukest ja tõid talle hinnalisi sümboolseid ande, mis neil kaasas oli.”[11]

Vaadelgem veelkord - meie Issand pöördub kõigi inimeste poole, et nad teda otsiksid, et nad pühad oleksid. Ta ei kutsu ainult Hommikumaa Kuningaid, kes olid targad ja suursugused. Veel enne seda saatis Ta oma ingli karjaste juurde.(Lk 2,9). Aga kõik, ükskõik kas rikkad või vaesed, targad või vähem targad, pidid nad oma hinges alandliku valmisolekuga ärkvel olema, et Jumala häält kuulda.[12]

Kristlane, kes oma kutsumusele vastavalt elada tahab, peab teistele inimestele Kristust näitama, kiriku õpetust – eelkõige eeskujuga, aga ka sõnadega õigel ajal – edasi andma, eriti aga, avalikult kõige enam diskuteeritavatel teemadel, mis puudutavad inimese elu tema erinevates faasides, tema kohustust ennast nii häälestada, et kodanikuseadused nõuaksid ja kaitseksid Looja poolt seatud õiget peremudelit, mis on rajatud mehe ja naise lahutamatu abielule ja on elule avatud; õigusele, valida lastele arengumudelit, mis iga isiku vaimsetele ja moraalsetele tõekspidamistele vastab, jne.

Ainult ärge arvake, et see ülesanne on usaldatud ainult neile, kes otseselt nendel aladel töötavad või liiguvad. Nagu ma juba lühidalt ühe meie Isaga seotud tähtpäeva puhul mainisin, alustatakse loendamist number ühest ja siis see

jätkub...Igaühe isiklik apostolaat oma ümbruses, kus ta tavalist igapäevaelu mööda saadab, on äärmiselt mõjuvõimas. Seepärast peaksime endalt südametunnistuse sisevaatluses küsima, kuidas oleme aidanud inimesi Jumalale lähemale tulla: milliseid palveid, milliseid ohvereid, mitu tundi hästi tehtud tööd oleme me Jumalale kinkinud, milliseid vestlusi oleme pidanud – kas suuliselt või kirjalikult mõne võimaliku kommunikatsioonivahendi kaudu – sõpradega, sugulastega, kollegidega, tuttavatega. Kas me räägime isiklikul vaimulikul juhendamisel sellest pühast murest, mis meid aitab ja sellele apostolaadile sunnib, mis on kõigi kristlaste kohustus.

Mõned päevad pärast Issanda Ilmumist pühitseme Jeesuse ristimise päeva. Kui Tarkadele osakssaanud Messiase ilmumine andis teada Jumala universaalsest

pühitsemistahtest, siis sai juba teoks ristimisega Jordani jões. Kirikuisad selgitavad, "et oma ristimise saladuse kaudu pühitses Issand kõigi ristimisanumate veed." [13] Sellest hetkest on ristimisvesi saanud pühitsemise märgiks ja vahendiks ja kannab tänu Pühima Kolmaisuse poolt saadud mõjule endas jõudu, kõik patud andestada.

Issanda tõekssaamine on mitmetahuline müsteerium. Liturgia ei pühitse ainult Kristuse Ilmumist Tarkadele, või tema ristimist Jordani jões, vaid ka Kaanas, Galileas, kus ta vee veiniks muutis. Sel aastal tuuakse aastaringi teisel pühapäeval Jumalaema kuju eriliselt esile. [14] Oma eestkoste kaudu inimeste heaks, "kohustab" Maarja teatud mõttes Jeesust oma "ilmumise tundi" vastu võtma. Sel moel juhatab ta esimesed jüngrid usule Temasse. Pöördugem kõik Maarja poole, et ta juhataks ka meie usku – suursugusele! –

apostellikule väljakutsele, millele me kristlastena end suunama peame.

Kuulakem meie Isa nõuannet:

”mingem Maarja juurde, kui meie usk on nõrk. Kaana pulmas sündinud ime põhjal uskused Jüngrid temasse.”(Jh 2,11) Meie Ema läheb sageli meie pärast oma poja juurde, vahendades ja näidates teda meile nii, et võime tunnistada: Sina oled Jumala Poeg. Jeesus, anna mulle seda usku. Ma igatsen seda sügavast südamepõhjast. Maarja, minu Ema ja Valitsejanna, aita mind uskuda!”[15]

Mõne päeva pärast on ka Püha Josemaria sünniaastapäev. Inimlikult rääkidas oleks loogiline, et teeksime talle kingituse; kuid kas on paremat ”kingitust”, kui aktiivne apostolaadisoov, mis väljendub konkreetsetes tegudes inimeste päästmiseks ja mille Kristus on ise meie südamesse pannud? Kuu teisel poolel algab traditsiooniline

Noveen kristlaste ühtsuse eest, mis annab uue võimaluse, paluda Püha Vaimu, et Paavst Benediktus XVI – nda ja koos temaga kõigi kristlaste eukumeenilised püüdlused vilja kannaksid. Jumal tänatud, et vahejuhtum mis toimus Jõuluööl, Paavstile mingeid tagajärgi ei põhjustanud. Usu silmadega peaksime nägema selles kui kutset, järjekindlamalt ja intensiivsemalt tema eest palvetada.

Mitmetel põhjustel sain ma mõned päevad tagasi Sveitsis viibida. Ja nagu alati, sõitsin ma koos teie kõikidega. Mul oli võimalus palvetada ühes külas, Maarjaga seotud palverännaku kohas, mida ka püha Josemaria ja meie armas Don Alvaro tihti külastasid. Seal asetasin ma Teie elu Maarja jalgade ette, et me Opus Deis nii teha sooviksime ja teha võiksime ja ka edaspidi kogu südamest selle Jumalale kingiksime.

Kogu oma armastusega ma õnnistan
teid!

Teie Isa

+ Javier

[1] Püha Josemaria, *Jumala Sõbrad*,
Nr. 276

[2] Sama

[3] Mt 2, 11

[4] Lk 2, 10

[5] Js 60, 1-6

[6] Püha Leo Suur, Jutlused
Issandailmumise Suurpühal 3, 5 (PL
54, 244)

[7] Sama

[8] Benediktus XVI, Jutlus
Issandailmumise Suurpühal, 6.1.2007

[9] Sama

[10] Mt 2, 2

[11] Benediktus XVI, Jutlus
Issandailmumise Suurpühal, 6.1.2007

[12] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr.33

[13] Püha Torino Maximus, Jutlus
13A, 3 (CCL 23, 46)

[14] Missaraamat, Aasta teine
pühapäev (aastaring C),
Evangeelium (Jh 2, 1-11)

[15] Püha Josemaria, *Roosipärg* , teise
valgusrikka saladuse tekst.

.....